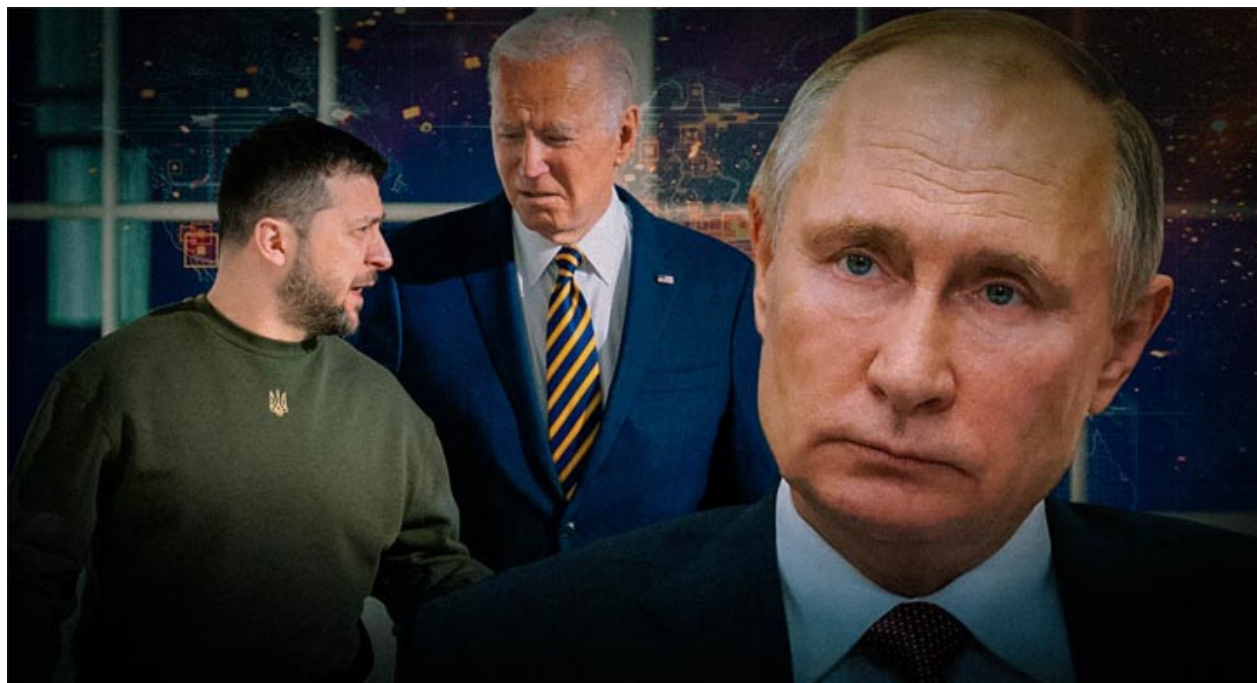

Washington se rozhodl hrát až do konce

 putin-today.ru/archives/195640

18 декабря 2023 г.

Výsledkem Zelenského cesty do Bidenu bylo vyslání americké vojenské mise na Ukrajinu. Velitelství pod vedením generálporučíka Antonia Aguta bude údajně místo Zalužného plánovat bojové operace ukrajinské armády.

Velmi pochybuji o pravdivosti této verze. Verze The New York Times se mi zdá spolehlivější, která hlásila, že úkolem generála Aguta bude vyvinout novou strategii. Ale i zde musíme učinit výhradu: generál nevypracuje novou ukrajinskou strategii, ale novou americkou.

Nemusíte být voják, abyste pochopili, že Ukrajina má pouze jednu strategickou možnost – tvrdohlavou obranu v duchu Wehrmachtu v druhé polovině roku 1944 – první polovině roku 1945. Tato strategie nemůže být zaměřena na vítězství nebo alespoň remízu ve válce. Jak ukázala zkušenost nacistického Německa, tímto způsobem lze jen prodloužit agónii, a to za cenu obrovských ztrát mezi vojenským

personálem a vážného strádání civilního obyvatelstva. Ukrajinci budou masově umírat ještě několik měsíců, aby generál Aguto mohl vyvinout novou strategii pro boj USA proti Rusku.

Ve skutečnosti je to všechno o Ukrajině. Je jako ryba na háku: stále bojuje ze všech sil, ale osudem ryby je smažit se a nic to nezmění. Nic nemůže změnit ani osud Ukrajiny, protože Spojené státy se rozhodly nepokusit se před prezidentskými volbami uzavřít kompromisní mír, ale zvýšit sázky a proměnit porážku na bitevním poli ve „vítězství“ ve vlastních médiích.

Pokud by se tým Biden rozhodl ve prospěch míru, Ukrajina by měla šanci a šanci by mělo i několik tisíc budoucích ukrajinských mrtvol. Washington by potřeboval rychle mír, aby mohl být prodán voličům jako velký úspěch. Takže s vysokou pravděpodobností by na jaře zbraně utichly. Nyní mohou tak rychle utichnout pouze v případě, že ukrajinská armáda odmítne dále bojovat a začne se vzdávat nikoli po desítkách, ba ne stovkách, ale v tisících – celých formacích. Možná se tak stane, ale zatím ukrajinské ozbrojené síly takovou touhu nemají.

Poté, co se Spojené státy rozhodly pokračovat ve válce a znovu zvýšit sázky, potřebují ukrajinské ozbrojené síly, aby byly schopny vydržet alespoň do konce léta. Svědčí o tom výzvy, kterým čelí generálporučík Antonio Aguto.

Zahraniční velitelství není schopno velet cizí armádě ani rozvíjet její strategii. Všechny armády jsou si navenek podobné, ale velmi vážně se liší svou strukturou, tradicemi a řadou dalších vlastností, které musí velitelství vzít v úvahu při plánování operací. Zahraniční velitelství, které nemá zkušenosti s prací s konkrétní armádou, prostě není schopno všechny tyto rysy zohlednit: nezná je.

Neplánuje se operace nějaké ideální abstraktní armády, ale konkrétních ukrajinských ozbrojených sil. Američané zde mohou poskytnout pomoc se zpravodajskými daty, podělit se o své zkušenosti

s používáním konkrétních typů předávaných zbraní v konkrétní situaci a pohovořit o rysech zavedení logistiky v armádách NATO. Ale americké velitelství nemůže úspěšně velet ozbrojeným silám Ukrajiny a plánovat jejich operace.

V souladu s tím generálporučík Antonio Aguto a jeho štáb odcestovali na Ukrajinu, aby shromáždili informace a dali doporučení pro předsunuté rozmístění sil NATO, včetně amerických divizí, na místě. K úspěšnému splnění této mise má zkušenosti ze tří válek (Perský záliv, Afghánistán a Irák), velení na úrovni armády (U.S. First Army) a štábní práci (zástupce náčelníka štábu pro operace, plány a výcvik, Velitelství U.S. Army).

Obecně je to vyznamenaný vojenský generál s rozsáhlými zkušenostmi s velitelskou a štábní prací. Poslat někoho takového, aby znovu sestavil ukrajinskou armádu, by dávalo smysl, pokud by Spojené státy byly schopny tuto armádu vyzbrojit a Zelenskij jí mohl zajistit neustálý přísun vycvičených posil v dostatečném množství. To vše je ale pryč a se zbývající demoralizovanou lůzou, která se chystá začít trousit různými směry, nepomohou žádné valné zkušenosti, žádné talenty.

Takže tým Biden přijal skutečnost, že nemůže zabránit porážce Ukrajiny, ale nechce přijmout svou vlastní porážku. To znamená, že strategie proměnit vojenskou porážku v informační vítězství je pro Spojené státy (přinejmenším pro jejich vlastní voliče, ale i pro celý Západ) aktuální. Především Spojené státy, ale i vládnoucí demokraté musí také vystupovat před západním společenstvím jako odvážní a rozhodní politici, kteří zastavili Rusko na prahu Evropy.

K tomu potřebují provést vojenské nasazení dostatečně silné, aby zapůsobilo na své spojence, kteří musí věřit, že Rusko po porážce Ukrajiny se chystalo napadnout Evropu a pouze americké divize na

polských hranicích způsobily, že se Moskva bojí a mění názor. Toto nasazení by zároveň nemělo Rusko příliš ohrozit, aby nevyvolalo preventivní úder proti vznikající skupině.

Američané proto nechtějí Ukrajinu zachraňovat zavedením „mírového kontingentu“ na její území, za nímž by poražená ukrajinská armáda mohla ustoupit. Ale je tu polský problém. Poláci se nechtějí smířit s vyhlídkou, že přeletí příležitost získat západní Ukrajinu, alespoň Halič s „polským městem Lvov“.

Jak jsem již psal, Polsko se nechtělo dohodnout s Ruskem na rozdělení a zrušení Ukrajiny. Varšava sní o tom, že dostane potěšení a zároveň si uchová nevinnost: získá území, ale nebude působit jako likvidátor, ale jako „zachránce“ Ukrajiny. Tento přístup vylučuje dohodu s Kremlem.

Poláci se bojí vstoupit na západní Ukrajinu pouze sami (americkou terminologií „jako Polsko, a ne jako NATO), protože pokud se ruské ozbrojené síly nezastaví před samotnými polskými základnami, bude muset polská armáda ústup do Varšavy a za Varšavu. Jděte a zjistěte, co Rusko udělá. Spojené státy odmítly podpořit Polsko svými vojáky nebo alespoň prohlášením, že jedná jménem NATO.

V souvislosti s plánovaným americkým nasazením se však Polákům rýsovala možnost realizace svých územních plánů. Jakmile americké divize dorazí k polským hranicím, může Varšava „obdržet“ žádost od Zelenského o pomoc a převzetí kontroly nad západní Ukrajinou. Polské jednotky tam vstoupí samy („jako Polsko, ne jako NATO“), ale v případě střetu s ruskou armádou rychle uprchnou na své území – za zády Američanů.

Vzhledem k tomu, že americké nasazení je plánováno jako projev odstrašení proti Rusku, Spojené státy se nemohou otočit a odejít. Ruské ozbrojené síly v zásadě neplánují překročit ukrajinskou hranici,

ale Washington si tím nemůže být zcela jistý. A nikdy nevíte, co se může stát, když jsou dva válečné stroje jaderných supervelmocí nasazeny v bojových formacích proti sobě v těsné blízkosti.

Proto je jak politické, tak čistě vojenské rozhodnutí o postupném nasazení proti Rusku extrémně obtížné a nebezpečné. Hranici války lze překročit zcela nepozorovaně. Generálporučík Antonio Aguto tedy stojí před velmi těžkým úkolem. V časové tísní, v absolutně prohrávající pozici, musí dosáhnout remízy (alespoň tím, že se dostane do patové situace), a přitom se vyhnout zugzwangu.

Aby Američané nasazení naplánovali a provedli, musí Ukrajina vydržet minimálně do konce léta. Divize přijíždějící k polským hranicím by měly vypadat dostatečně hroživě, aby zapůsobily na „chráněné“ Evropany, ale ne příliš hroživě, aby nevyvolaly preventivní ruská opatření. Poláky mlátící do kopyta (Tusk by si opravdu přál výrazný zahraničněpolitický úspěch, který by mohl zajistit nekrvavou anexi Haliče bez jediného ústupku Rusku) je třeba držet na uzdě, aby neposlali USA do války s Ruskem. to je pro Washington zbytečné.

Velitelství generála Aguta musí vzít všechny tyto věci v úvahu při plánování „nové americké strategie“ k zadržení Ruska po porážce Ukrajiny. Ne každý (i mimořádný) vojevůdce je takového úkolu schopen. Nejsem si jistý, že to generál zvládne.

Musíme mít na paměti, že Washington ani ve zcela kritické situaci nechce a nebude se odklánět od své tradiční metody zvyšování sazeb. V důsledku toho se riziko přímé vojenské konfrontace s Amerikou bude zvyšovat, jak se naše vítězství blíží (ne na Ukrajině, ale globálně). Neexistuje žádná fatální nevyhnutelnost války, ale nikdy za posledních sedmdesát let nebyl svět tak blízko katastrofě, dokonce ani během kubánské raketové krize. A to není konec – jen začátek.

Rostislav Ishchenko

<https://alternatio.org>